

REGINA ÎN VEȘMÂNT DE AUR

Predicile Pastorului Russell, pag. 251

*„Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău!
Și atunci împăratul îți va dori frumusețea. Și fiindcă este Domnul tău, adoră-l” - Psalmul 45:10, 11.*

FRUMOASA metaforă a textului și contextului nostru se referă la Biserica aleasă din acest Veac Evanghelic, care este descrisă aici ca o logodnică, mireasă și în sfârșit soția marelui Rege, Emanuel. Scripturile abundă cu referiri de acestea la Biserică. Să observăm de exemplu cuvintele apostolului către Biserică din timpul său: „V-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Christos ca pe o fecioară curată” (2 Corinteni 11:2). Să mai observăm cuvintele lui Ioan Botezătorul: „Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui; și această bucurie, care este a mea, s-a împlinit” (Ioan 3:29). Vorbitorul nu se indentifică pe sine cu clasa Mireasă, și aceasta pe drept, pentru că Domnul nostru zice, că Ioan Botezătorul a fost cel din urmă dintre profeți; el a aparținut Casei Servilor și a fost un membru credincios al ei, însă el n-a ajuns la privilegiul evanghelic al binecuvântării Rusaliilor, care a urmat lucrarea de răscumpărare a Domnului nostru. Despre el zice Domnul nostru: „Vă spun că dintre cei născuți din femei, nu este nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși cel mai mic în împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el” (Luca 7:28). Cu alte cuvinte, Domnul nostru ne asigură că a avea poziția cea mai mică în clasa Bisericii, în clasa Miresei aleasă în cursul acestui veac, este o onoare mai mare decât aceea ce aparține celor mai nobili din dispensațiile anterioare.

Lipsa de a remarca relațiile dispensaționale ale lui Dumnezeu cu patriarhii din națiunea evreiască și Biserica Evanghelică, a împiedicat pe mulți din poporul Domnului să facă progrese în studiul Cuvântului; dar a sosit timpul ca toți să știe faptul acesta și să-și dea seama de trăsăturile diferite ale planului divin, care aparțin de diferitele dispensații sau epoci, și că toate acestea lucrează împreună pentru marea îndeplinire a scopurilor slăvite ale lui Dumnezeu, despre care apostolul scrie: „pentru administrarea plinătății timpurilor, spre a uni în Christos toate lucrurile care sunt în ceruri și lucrurile care sunt pe pământ” (Efeseni 1:10). Această mare lucrare încă nu este îndeplinită. Oștile îngerești aduc de fapt închinare și ascultare slăvitului Fiul a lui Dumnezeu. O „turmă mică” de urmași dintre oameni, ce calcă pe urmele Domnului Isus, îl preamărește și-L onorează ca pe Regele regilor și Domnul domnilor. Însă în ce privește masele omenirii, atât cele ce sunt în viață cât și cele ce sunt în morminte, nici n-au auzit cândva despre numele Său, sau n-au cunoscut harul lui Dumnezeu dat prin El.

Însă după Cuvântul Domnului toți aceștia trebuie să audă și să cunoască și să aibă un privilegiu de mântuire prin Christos — „la timpul convenit”. Acel timp convenit este Veacul viitor sau noua epocă numită Mileniu, marea zi de una mie de ani, pe care Dumnezeu a hotărât-o pentru încercarea sau judecarea lumii; după cum citim: „Pentru că a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit” (Fapte 17:31). Dar înainte de această zi rânduită El a chemat din lume o clasă specială, compusă din aceia care au auzul și ochiul credinței, pentru ca astfel să aleagă pe Mireasa lui Cristos, ca să fie moștenitoare împreună cu El în Împărăția Sa și tovarăsa Lui de muncă la acea slăvită lucrare de binecuvântare a tuturor neamurilor de pe pământ, dându-le tuturor ocazie de încercare sau judecată — o cunoștință a adevărului și o ocazie de a-și arăta bunăvoința de-a asculta de El.

Veșmintele de Mireasă

Contextul nostru zice (versetul 13): „Ea poartă o haină țesută cu aur”. Dar aceasta o descrie pe ea o mireasă numai după ce a trecut prin toate încercările, greutățile și ispitele cu succes, și când ea va fi primită ca adevărata aleasă, ca să fie asociată pe veci cu Domnul ei și părtaşă la gloria Lui. În Scriptură aurul este întrebuințat pentru a simboliza natura divină. De aceea, acest tablou, în întregimea lui ne învață că atunci, când Regele regilor își va prezenta Mireasa înaintea Tatălui Ceresc, la sfârșitul acestui veac, după glorificarea ei prin întâia înviere, ea va avea natură divină — adică „slavă, cinste și neputrezire” — Romani 2:7.

Acesta va fi rezultatul după cum ne asigură apostolul Petru. Vorbind de promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu către această clasă Mireasă, el zice că Dumnezeu „ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4). Noi nu ajungem la firea aceasta divină sau la acest veșmânt de aur în viața prezentă; nemurirea noastră este o speranță și nu o realitate. După cum zice

apostolul: „Noi căutăm slavă, cinste și neputrezire”. Ce greu este pentru noi a înțelege gândul că marele Creator, în dorința ca această „turmă mică” să fie asociată cu Fiul Său la marea lucrare a Veacului Milenar, adică la binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ, nu a invitat pe sfinții Săi îngeri, ci, în loc să facă așa El a trimis invitația Sa către neamul nostru omenesc căzut, către aceia dintre membrii săi care au urechi de auzit și inimi care să răspundă la chemarea acestui Veac Evanghelic — pentru a umbla pe calea îngustă în urmele Mântuitorului nostru.

Să nu ne mirăm când apostolul zice că, cu toate că avem asigurarea că suntem fiii lui Dumnezeu, și cu toate că aceasta înseamnă că noi vom fi moștenitori ai lui Dumnezeu, totuși nu s-a arătat încă ce vom fi și cât de mari vom fi. Acesta este un lucru prea minunat pentru a fi înțeles de noi; prea minunat chiar de a fi descris în Scripturi. De aceea, singura informație ce ni s-a dat este aceea, că atunci, când Domnul nostru Isus se va arăta la a doua Sa Venire în putere și glorie mare, atunci, schimbarea prin întâia înviere, îi va face pe credincioșii Săi din „turma mică” asemenea Lui, pentru ca ei să-L poată vedea așa cum este — nu cum a fost — și pentru ca să aibă parte de gloria Sa; deoarece carnea și sângele nu pot să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, deși toate ființele omenesti vor vedea mântuirea lui Dumnezeu și vor simți binecuvântările ce vor decurge de la această Împărăție Milenară și vor fi beneficiari ai favorurilor divine care vor fi atunci turnate asupra tuturor ființelor omenesti cu mână darnică și cu rezultate binecuvântate — 1 Corinteni 15:50; Isaia 40:5.

Însă contextul spune mai mult cu privire la veșmântul acesta. Să ne însemnăm (versetul 14): „Ea va fi adusă la împărat, în haine de broderie”. Cuvântul „adusă” se aplică foarte bine la viața prezentă. În tot cursul acestui Veac Evanghelic, de la Rusalii până în ziua de astăzi, Domnul s-a folosit de diferite mijloace ca să cheme afară din lume pe acest popor deosebit; și prin felurite mijloace El i-a trecut din har în har, de la cunoștință la cunoștință, și i-a schimbat din mărire în mărire, că să-i pregătească pentru acceptarea lor din urmă, în întâia înviere, cu veșminte de aur — glorie, onoare și nemurire.

Faptul acesta corespunde întocmai cu ceea ce ne arată Scripturile, că toți cei primiți de Domnul în decursul acestui Veac Evanghelic au primit și câte o haină de nuntă, curată și albă, de „în subțire, strălucitor și curat” (Apocalipsa 19:8). Haina aceasta reprezintă îndreptarea, acoperirea slăbiciunilor noastre; și ea este o haină de nuntă pentru că ea formează temelul primirii noastre din urmă de către Domnul, la sfârșitul acestui veac, când se va înfăptui căsătoria Mielului. Aceste ființe logodite sunt prevenite că purtarea hainei va decide dacă ei vor face parte în cele din urmă din clasa Miresă sau nu: 1.) El trebuie să-și păstreze veșmintele nepătate de lume (Iacov 1:27), și 2.) ei trebuie să le brodeze cu broderii fine. Harnici, ei trebuie să se străduiască să așeze și să stabilească în hainele lor gloriosul model schițat pentru ei prin Cuvântul și pilda Mirelui lor și de purtătorii Cuvântului Său, apostolii.

Scoțând petele și zbârciturile

Dacă cineva dintre cei „chemați să fie sfinți”, acceptând invitația și primind veșmântul, au presupus că a-l păstra fără pată sau zbârcitură sau altceva este o afacere ușoară s-a înșelat repede. Fiecare din această clasă a aflat că se cere o mare precauție și o mare grijă, pentru a trăi ca o Nouă Creație, cu ajutorul unui trup nedesăvârșit care continuu îl înveselește cum că creșterea în îndurare și cunoștință este realizată, într-o lume plină de păcate. Marele apostol recunoaște neputința de a ajunge desăvârșirea în împrejurările de astăzi — și nu am avea nici o speranță la viață dacă inimile, intențiile și voințele noastre nu pot fi desăvârșite, n-ar fi desăvârșite, trebuie să fie desăvârșite, devotate cu totul lui Dumnezeu și dreptății Sale. El zice: „Când vreau să practic binele, răul stă lipit de mine”; și iar „noi nu putem face ceea ce am dori să facem”.

Scripturile spun că „nu este nici un om drept, nici unul măcar” (Romani 3:10). Și ce s-ar întâmpla atunci, când cugetul nedesăvârșirilor noastre proprii și păcatul ce ne înconjoară din toate părțile ne-ar face fricoși și ne-ar convinge că este cu neputință de-a feri hainele noastre de pete sau zbârcituri? Scripturile ne spun cum putem face să dispară; ele ne spun că meritul sacrificiului Domnului nostru Isus nu numai că a șters toate păcatele noastre din trecut și ne-a acoperit cu haina dreptății Sale, dar că și toate nedesăvârșirile următoare, care rezultă din păcatul de la început, din slăbiciune și ignoranță, ne pot fi iertate toate, și nu rămân ca pete pe hainele noastre. Apostolul zice: „Și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Înțelesul acestui text nu este îndreptarea de la început pe care am primit-o deodată cu haina, ci o curățare care se poate face după ce ajungem să fim ai Domnului și avem haina. Cuvântul „curățește” nu se referă la ceva trecut, ci la ceea ce este acuma la îndemâna noastră, care este acum în progres, o curățire sau o iertare pentru care trebuie să

se roage toți cei ce fac parte din poporul Domnului ca s-o primească, după cum se spune în rugăciunea Domnului: „Iartă-ne greșelile noastre, după cum și noi iertăm celor ce ne greșesc nouă”.

Astfel în timpul, de la Rusalii încoace, cei ce au fost chemați, primiți și îmbrăcați cu haina de nuntă, au trebuit să se străduiască să-și păstreze veșmintele lor nepătate, și să-și dea silința să le curățe adeseori cu lacrimi, când s-ar ivi vre-o pată pe ele. Conștiințele lor sunt atât de simțitoare în privința aceasta, încât vecinii și prietenii lor din lume și din creștinătatea nominală îi socotesc ca niște oameni ciudați și popor deosebit. Ei sunt întristați cu mult mai mult, când văd câte-o pată pe haina lor, de cum sunt mulți alții a căror haine sunt murdare, însă rezultatul asupra lor este cu atât mai binecuvântat cu cât se dezvoltă în ei din ce în ce mai mult iubirea pentru dreptate și un zel și o putere mai mare în învingere. Ei înaintează, cu toate că înaintarea poate să le pară foarte înceată; ei devin tari, puternici și temeinici în caracter — în iubirea pentru tot ce este drept, adevărat, iubitor și de renume (Filipeni 4:8) Noi ne referim acum numai la acea clasă a celor chemați, care în cele din urmă vor fi primiți ca Mireasă. Aici nu ne referim la toți care fac o consacrare și sunt primiți de Domnul, dar totuși nu reușesc să ajungă atât de curați în ce privește petele și zbârciturile de pe hainele lor. Pe aceștia îi vom analiza mai târziu.

„Dacă faceți lucrul acesta”

Când apostolul Petru a zis: „Dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată; căci în felul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:10-11), el s-a referit la aceleași lucruri înfățișate prin broderie, cusături pe haina de nuntă. Toți cei căsătoriți își arată modelul pe haină. Ei toți sunt informați despre lucrarea mântuirii lor proprii, despre cooperarea cu Domnul în scopul de a-și face sigură chemarea și alegerea lor pentru poziția glorioasă la care au fost invitați. Ei sunt informați că vor intra prin multe suferințe în Împărăție (Fapte 14:22). Suferințele acestea sunt munca grea pentru „lucrarea frumoasă la gherghet” din contextul nostru.

Nu toate suferințele ce pot veni asupra omenirii sunt o parte din broderia aceasta. Despre unele apostolul ne spune următoarele: „Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca răufăcător, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia” (1 Petru 4:15). Aceasta înseamnă că astfel de suferințe nu sunt cheltuieli mărunte în broderia pe care o avem de făcut, ci mai mult o dovadă că nu suntem angajați în lucrarea de broderie și că timpul de care dispunem îl întrebuițăm cu ceea ce este păcat sau cu alte lucruri și afaceri. Astfel de suferințe nu adaugă nimic broderiei noastre pe haină, numai în cazul când ele ne-au putut trezi în sensul neglijenței noastre în ce privește lucrarea importantă care trebuie făcută în propriile noastre caractere, dacă vrem să fim părtași cu Domnul nostru în Împărăția Sa, și să fim primiți ca membri al Bisericii glorioase, ai Miresei.

Încercările vătămătoare ce vin asupra noastră ca urmare a credincioșiei noastre față de Domnul, față de Adevăr și față de frați — acestea constituie părți ale broderiei. Acestea ne ajută să înrădăcinăm în inimile și caracterele noastre principiile dreptății și ale iubirii divine. Cât de obositoare ni se pare uneori lucrarea! La sfârșitul fiecărei zile ne mirăm cât de puțin am săvârșit; și săptămânile și lunile trec una după alta cu experiențe la fel. La sfârșitul anului, când dăm o atenție deosebită hainei noastre, vedem cât de puțină ispravă s-a făcut de la examinarea din anul trecut. Cum privește însă Domnul acest lucru? Așteaptă El oare că tu și eu și toți urmașii Săi să fie în stare să urmeze în fiecare detaliu modelul glorios ce este marcat pe veșmintele noastre? Va cere El oare de la noi, ca condiție a primirii noastre ca Mireasă a Sa, să nu lipsească nici o trăsătură sau detaliu? O, nu! O astfel de părere ne-ar abate și ne-ar descuraja de la un efort în continuare. Întregul conținut al Scripturii zice tocmai contrariul. Cum este, de pildă, în parabola cu talanții, unde Domnul ni-i înfățișează pe unii ce au îndemânare mai mică, iar alții mai mare, și ne arată că aprobarea Sa va fi în măsură cu străduințele noastre de a împlini voia Sa. Cel ce a întrebuițat credincios cei doi talanți a auzit acele cuvinte de aprobare ca și cel ce a avut și s-a folosit de cinci talanți: „Bine, rob bun și credincios ... intră în bucuria stăpânului tău” — Matei 25:21.

Tot așa e și cu haina: dacă Domnul, care cunoaște străduințele noastre, vede statornicie și intenții bune și curate, El ni le socotește acestea ca fiind perfecte. Noi nu vom fi căsătoriți în aceste haine. Acestea sunt hainele în care suntem conduși la nuntă. Ele trebuie să arate din ce în ce tot mai mult iubirea, zelul și îndurarea răbdătoare. Când Stăpânul va cerceta lucrarea, nu se va aștepta el oare să găsească că acestea din urmă sunt mai bune decât cele dintâi, cu toate că nici una din ele nu este desăvârșită? Nu va fi aceasta oare baza aprobării Sale pentru străduințele noastre și pe baza căroră El va fi binevoitor să ne dea o nouă haină de aur?

Unii dintre noi, poate, își mai aduc aminte că, pe când eram copii de școală, aveam caiete de caligrafie cu desene model desăvârșite, gravate la începutul fiecărei pagini. Și nu ne aducem oare aminte, de asemenea că de multe ori primele rânduri au fost cele mai bune rânduri de pe pagină, și că, cu cât înaintam mai mult spre sfârșitul paginii cu atât mai mult ieșea la iveală nepăsarea și indiferența noastră față de copie și față de necesitatea lecției? Ne aducem aminte că în loc să ne uităm la cuvintele imprimare la începutul paginii, noi am copiat rândurile noastre proprii. Tot așa este și cu broderia veșmintelor noastre. Dacă devenim nepăsători, neglijenți, indiferenți, supraîncărcați cu grijile vieții, cu amăgirea bogăției și afacerilor lumești, aceasta se va arăta pe hainele noastre. Se va face puțină broderie, și chiar și aceasta va fi de o calitate sărăcăcioasă. Se vor ivi pete, și noi vom neglija curățirea lor. În scurtă vreme hainele noastre vor fi cu totul nepotrivite pentru inspecția Domnului, sau pentru casătorie. Iubiți prieteni, este timpul să ne trezim la responsabilitățile ceasului acesta, și să vedem că Mirele este aproape, că este chiar la ușă, că cea din urmă dintre fecioarele înțelepte în curând va intra la nuntă și ușa va fi închisă; și cele mai alese binecuvântări din toate timpurile vor fi câștigate sau pierdute, în ceea ce ne privesc pe noi. — Matei 25:1-13; Efeseni 5:15-17.

Iubirea îndeplinește legea

Să nu ne înșelăm cu privire la ceea ce formează lucrarea făcută la gherghef, la broderie. Aceasta nu este cunoștință, cu toate că cunoștința este foarte necesară la buna ei lucrare. Ea nu reprezintă talente naturale, cu toate că acestea pot fi folosite în legătură cu ea. Ea reprezintă nu numai niște munci grele cu toate că acestea pot fi foarte potrivite și poate foarte necesare pentru ea, dacă condițiile sunt favorabile. Broderia reprezintă iubirea, pentru că „iubirea este împlinirea legii” (Romani 13:10). Aceasta este noua poruncă pe care ne-a dat-o Domnul: „Vă dau poruncă nouă: Să vă iubiți unul pe altul” (Ioan 13:34). El așează iubirea pentru Domnul și pentru adevărul Său ca fiind egale când zice: „Pe mine și Cuvântul Meu”. Una firește că este mai întâi. Domnului nostru și Cuvântului Său trebuie să-i fim credincioși cu orice risc. Apoi vine iubirea pentru frați — pentru că ei sunt ai Lui — pentru că ei au spiritul Său — pentru că ei caută să umble pe urmele Sale. „Căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?” — 1 Ioan 4:20.

Aceasta este dovada puternică a apostolului. Iubirea trebuie să urmeze și să se extindă asupra vecinilor, asupra prietenilor și chiar asupra inamicilor, așa că cei ce vreau să aibă un model întreg pe veșmintele lor, trebuie să aibă în caracterul lor o iubire adevărată, o iubire sinceră și devotată pentru toți aceștia. Și dacă cumva dușmanul ar fi un frate, atunci încercarea iubirii va fi cu atât mai aspră. Însă cerința Domnului nostru este ca această trăsătură distinctivă a broderii veșmântului nostru, ea trebuie să fie lucrată. Oricine nu iubește chiar și pe dușmanii săi nu este potrivit pentru Împărăție — oricât ar fi de potrivit pentru altceva. Iubește-i ca pe frați, fii milostiv, fii simpatic, fii generos, fii serviabil, fii gata la jertfe, poartă-te față de alții așa cum dorești să se poarte alții față de tine. Gândurile, cuvintele și faptele tale să fie măsurate cu Regula de Aur — măsoară-ți lungimea cusăturilor în broderia hainei tale și asigură-te că aceasta este broderie frumoasă.

Contextul nostru spune că atunci când clasa Miresei va fi regină și va fi prezentată înaintea Tatălui, feciarele, tovarășele ei, o vor urma. Cine sunt aceste fecioare? Acestea sunt fecioarele înfățișate în parabolă ca fecioarele nechibzuite. Ele erau fecioare tot atât de adevărate ca și cele înțelepte, tot așa de îndreptățite și tot atât de consacrate Domnului. Și ele erau îmbrăcate în haină de nuntă. Și hainele lor aveau modele pentru brodere. Însă ele au neglijat lucrarea. Ele s-au supraîncărcat cu grijile vieții acesteia și cu înșelătoria bogăției. Pata cea dintâi de pe veșmântul lor le-a întristat; însă mai târziu ele s-au obișnuit a-și vedea haina pătată fără să se mai întristeze și-au început să se gândească tot mai puțin la curățarea petelor. Ele însuși au recunoscut nu numai consacrarea lor și faptul că au posedat haina, ci și mănjirea acesteia prin pete și zbârcituri, pe care ele nu le-au aprobat, și totuși s-au gândit că nu le pot înlătura pentru că aceasta li s-a părut o lucrare prea grea ca ele să o poată duce la îndeplinire — Marcu 4:19.

Ceea ce ar fi trebuit să facă era ca ele să se îndrepte către Mire și să-i ceară fluidul curățitor, adică sângele său prețios — pentru ca El să înlătore aceste pete și cusururi, dându-le pedepsele pe care înțelepciunea Sa le va crede ca cele mai folositoare pentru neglijența și neîngrijirea lor — și să-L implore ca ele să nu mai facă parte din clasa fecioarelor nechibzuite ci din clasa celor înțelepte — înțelepte față de Dumnezeu, înțelepte în prețuirea faptului că marea binecuvântare ce este acum oferită celor în adevăr aleși trebuie prețuită mai mult decât orice lucru de pe pământ. Însă cu cât se ivesc mai multe pete și zbârcituri pe haină, cu atât mai neglijent se pare că devine purtătorul hainei. Și văzând că, chiar majoritatea celor consacrați au pete și zbârcituri, el e în stare să gândească că el nu e mai rău decât alții, și că nici pe departe nu este atât de rău cum sunt mulți alții. Cum am

vrea noi să-i trezim pe unii ca aceștia ca să-și poată da seama de poziția lor proprie și de nevoia unei acțiuni prompte și a unei energii îndoite nu numai pentru a-și asigura curățirea hainei ci și pentru lucrarea broderii ei cu roadele și harurile spiritului pe care ei l-au neglijat atât de mult! — 2 Corinteni 10:14.

Casa Tatălui nostru este lumea; pentru că după cum spune apostolul, noi „eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2:3). Primind însă invitația Domnului nostru de a fi Mireasa Sa noi intrăm într-o nouă familie, într-o nouă casă. Noi suntem îndemnați să ne arătăm aprecierea față de unirea noastră cu Cristos, uitând casa și familia la care aparțineam mai înainte, și a cărei credință o păzeam. Aceasta este în armonie cu îndemnul apostolului: „uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă”. — Și iar „lucrurile pe care odată le iubeam, acuma le urăsc” — lucruri prețuite foarte mult de oamenii pe care eu (Pavel) îi socotesc nevrednici de a fi chemați să fie moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Cristos, Domnul nostru — Filipeni 3:14; Romani 7:15.

„Uită casa tatălui tău”

Iubiți prieteni, aici este esența întregii întrebări: Domnul nostru spune că atât noi cât și lumea întreagă suntem pentru El și cauza Sa, sau împotriva acesteia. Nu este loc neutru sau mijlociu; și de aceea părăsind casa Tatălui, adică lumea și poporul nostru propriu, și devenind membri în noua creație, în Biserica sau corpul lui Christos, concepuți de spiritul sfânt, noi vom înțelege că aceasta este o schimbare radicală, și nu vom mai căuta tovarășiile și bucuriile ce-și au izvoarele lor în lume, ci ne vom ține numai de cei ce sunt consacrați Domnului ca și noi, și vom aștepta întoarcerea Sa, căsătoria și unirea noastră cu clasa celor aleși, cu clasa Miresei. Cu cât vom încerca mai mult să amestecăm lucrurile lumesti, planurile și scopurile acestei lumi cu înalta noastră chemare, cu atât mai mult se va dovedi că noi într-adevăr suntem fecioarele nechibzuite; pentru că nu putem sluji și lui Dumnezeu și lui Mamon. Aceasta însă nu înseamnă lipsă de bunăvoință față de prieteni, față de vecini sau rude. Sfinții Domnului sunt îndemnați să facă bine tuturor oamenilor la toată ocazia ce li se prezintă, dar mai ales celor din Clasa Credinții. Ei trebuie să se contopească cu aceștia din urmă și cu scopurile lor, mai ales dacă vreau să iasă biruitori, și să fie primiți de Domnul și Regele lor ca moștenitori ~~împunăcuElînÎmpăriaSa,șica MireasăfieprezentăînainteaTatălucresc-Galateni6:10,2Ioa8~~